

6.

En nu zit ik dus hier, in mijn kamertje aan zee, met het briefje van Daan in mijn handen. Ik kijk naar de wensen die hij opschreef en ik pieker over wat ik kan doen.

Als ik zijn wensen kan waarmaken, zou hij dan verliefd worden op mij? Ik vind 'verliefd' een raar woord. Ik zou het nooit hardop zeggen. Het klinkt zoveel idioter dan het voelt.

Maar ik denk wel dat ik verliefd ben. Het is de eerste keer dat ik er zo naar uitkijk om een jongen te zien. Voor ik naar Daan ga, wil ik altijd eerst even mijn haar kammen en ik probeer mijn mooiste jurkjes aan te trekken.

Gelukkig is er een wens die ik gemakkelijk kan waarmaken. Ik kan vioolspelen voor hem.

Sinds ik bij oma aan zee ben, heb ik weinig geoefend. Als mama dat zou weten, zou ze een hele preek afsteken over dat ik nooit iets zal bereiken als ik niet strenger ben voor mezelf en over hoe hard zij heeft moeten werken om een bekende celliste te worden. Om over mémé nog maar te zwijgen ...

Ik hou van mijn viool en ik kan me geen dag zonder muziek voorstellen. Als ik boos ben of bang of verdrietig, dan lijkt het soms alsof er een klompje vastzit in mijn buik. Als ik dan viool speel, lost dat

klompje zomaar op, als een blokje chocola in warme melk. Alles wat ik voel, verandert in muziek.

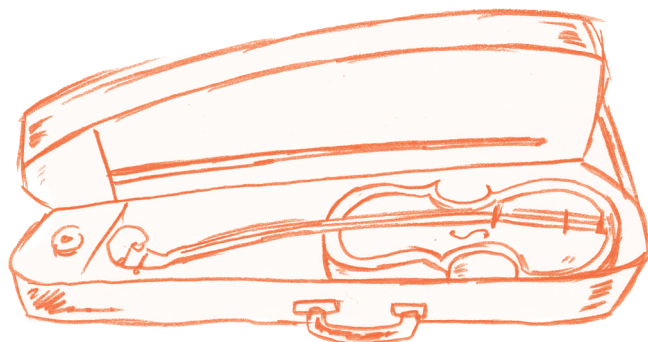
Toch heb ik af en toe even genoeg van vioolspelen en zou ik willen dat ik geen twee uur per dag hoefde te oefenen. Dat ik gewoon kon spelen of lezen of tv kijken.

Maar nu is het anders. Daan wil dat ik voor hem speel! Opeens vind ik viool weer het mooiste dat er is. Ik zoek tussen mijn partituren naar een geschikt stuk. Een beetje romantiek is natuurlijk niet slecht. Ik haal *Prelude en allegro* van Fritz Kreisler tevoorschijn en ik denk: dit is het. Van dit stuk krijg ik altijd kippenvel en Daan zal het vast ook mooi vinden. Het is geen makkelijk stuk, dus ik moet nog flink oefenen.

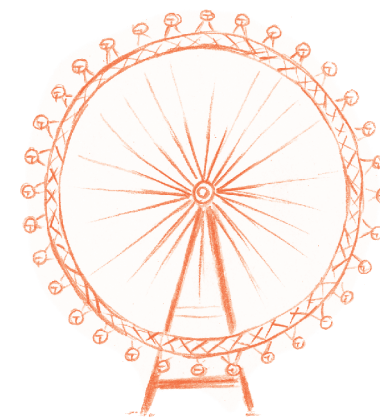
Ik zet de partituur op de muziekstaander en haal mijn viool en strijkstok uit de kist. Ik denk aan Daan en doe mijn best om al mijn gevoel in mijn spel te leggen. Het eerste deel heb ik al goed in de vingers. De trage noten zinderen door de kamer. In de *cadenza* van het tweede deel heb ik het, zoals altijd, moeilijk met de snaarwisselingen. Ik blijf het stukje opnieuw en opnieuw spelen tot oma op de deur klopt.

‘Nanou, je mama belde net. Ze wil graag met je skypen.’

Ik leg mijn viool voorzichtig in de kist en haast me naar de computer in de woonkamer.

7.

‘Hé, Noukie! Gaat alles goed daar?’

Er is een slechte verbinding, waardoor ik mama in blokjes zie op het scherm. Gelukkig kan ik haar wel goed verstaan.

‘Ja, ik ...’

‘Speel je veel viool?’

Ik knik enthousiast. ‘Ik was net bezig.’

‘Goed,’ zegt mama. ‘Blijf maar flink oefenen. Dan zal juf Galina trots op je zijn na de vakantie.’

‘Waar ben je nu?’ vraag ik, terwijl ik dat eigenlijk donders goed weet. Ik heb heel mama’s zomertournee op een briefje staan en ik weet precies wanneer ze waar is. De meeste steden heb ik opgezocht op internet, zodat ik me kan inbeelden door welke straten ze loopt en welke gebouwen ze ziet.

‘In Londen. Ik speel hier in The Royal Albert Hall tegenover het park waar we ooit zijn geweest. Weet je dat nog?’

Ik denk aan het reisje dat ik een paar jaar geleden samen met mama en papa maakte. Aan het park heb ik nog maar vage herinneringen, maar het enorme reuzenrad aan de rivier zie ik nog zo voor me.

‘Ga je weer in het rad?’

Mama lacht. ‘O, Noukie, daar zal ik helemaal geen tijd voor hebben. We komen nog eens samen terug, goed?’

‘Natuurlijk!’ roep ik, maar ik weet al dat het er waarschijnlijk nooit van komt.

Net als ik wil vertellen over Daan, over de lekkere koekjes van tante Anne en over de grote kwallen op het strand, rinkelt mama’s telefoon. Ik zie in bewegende blokjes en schokjes hoe mama naar het scherm-pje kijkt.

‘Noukie, het is Janine, je weet wel, die bevriende violiste. Ze is ook in Londen en we zouden samen ... Ik bel je snel weer. Dag prinses.’ Ik blaas een vliegekusje naar mama, maar het beeld valt al stil. Er welen tranen op in mijn ogen, maar ik denk: niet huilen!

Ik rep me naar de logeerkamer, voor oma of Marcus iets kunnen vragen. De partituur op de muziekstaander wacht me op. Ik haal mijn viool weer uit de kist en terwijl ik speel, hoor ik mama’s stem: ‘*Allegro*, Nanou. Kom op, *allegro!*’

8.

De volgende morgen is Marcus’ flat gevuld met zon. De lucht is strakblauw, het wordt een prachtige dag.

Marcus staat fluitend in de keuken. Hij maakt ontbijt klaar zoals alleen hij dat kan. Roerei en toast, vers geperst sinaasappelsap en pannenkoekjes met blauwe bessen. Marcus heeft vroeger in een restaurant gewerkt en hij weet precies hoe hij lekkere dingen op tafel moet toveren.

Terwijl hij pannenkoekjes bakt, schakelt hij over van fluiten op zingen. Ik moet stiekem lachen. Marcus zingt echt zo vals als een kat. Als mama of papa hem zouden horen, zouden ze ongetwijfeld met hun ogen draaien. Maar ik vind Marcus grappig en ik bewonder hem omdat hij zich nergens iets van aantrekt. Hij mikt wat roerei op mijn bord en legt er twee driehoekjes toast naast.

‘Ik stel voor dat we vroeg naar het strand gaan,’ zegt hij. ‘Voor de toeristen er zijn. Met een beetje geluk kunnen we zeker nog een uur genieten van de ruimte en de rust.’

Ik eet ongeveer drie keer zoveel als thuis. Oma smult al net zo veel. Na het ontbijt ruim ik samen met Marcus de tafel af. Oma vult intussen een rieten mand met boeken, mijn badpak en een badhanddoek. Daarna smeert ze me van top tot teen in met zonnecrème.

‘Klaar om te vertrekken,’ lacht ze.

Beneden in de inkomhal staat Daan, met een stokbrood onder de arm, op de lift te wachten.

‘Gaan jullie naar het strand?’ vraagt hij.

Ik knik. ‘Waar we altijd zitten.’

‘Oké, nog even ontbijten en dan kom ik ook.’

Yes! denk ik. Ik huppel de zee tegemoet.

Oma klapt twee stoeltjes open. Marcus vist meteen zijn boek uit de mand en begint te lezen.

‘Ga je al zwemmen?’ vraagt oma.

Ik vind het nog wat frisjes en wacht sowieso liever tot Daan er is.

‘Nee, schelpen zoeken.’

‘Wil je dat ik met je meega?’

Ik schud het hoofd. ‘Hoeft niet.’

Soms vind ik het leuker om alleen over het strand te lopen.

‘Dan ga ik ook een beetje lezen,’ zegt oma. ‘Kom me maar halen als je me nodig hebt.’

Ik loop naar de vloedlijn met mijn haar in de wind. Eerst zak ik diep weg in het losse zand, maar hoe dichterbij het water ik kom, hoe steviger de grond aanvoelt. Ik kijk goed uit voor kwallen, want die vind ik akelig. Hoe dan ook moet ik opletten waar ik stap, want voor ik het weet heb ik een schelp stukgetrapt. Ik wil een bijzonder exemplaar voor mama. Een schelp die ze kan meenemen op haar reizen, zodat ze altijd aan me denkt. Er zijn vooral veel schelpen die ik niet mooi vind: mosselschelpen, scheermessen of gebroken grijze schelpen. Maar dan zie ik opeens een prachtig wit wenteltrapje. Marcus heeft me die naam geleerd. Als ik het opraap, glinstert het in de zon.

Het lijkt wel een juweeltje. Ideaal voor mama!

Papa verdient ook een schelp, bedenk ik dan. Iets stevigers misschien. Ik zoek tot ik een grote geribbelde schelp vind.

‘Nanou!’

Daan komt aangelopen. Een vlieger in de vorm van een kleurrijke vogel torent boven hem uit. ‘We gaan je eerste wens waarmaken!’

Ik lach. Daan neemt mijn wensen blijkbaar ernstig en dat vind ik superlief. Zelfs zonder dat ik de vlieger al heb aangeraakt, voel ik kriebels in mijn buik. Zomerkriebels. Vlinderkriebels. Saltokriebels.

Daan haalt de vlieger naar beneden en laat me zien hoe ik die moet vasthouden. Door aan een spoeltje te draaien kan ik het touw korter of langer maken, zodat de vlieger meer of minder wind vangt.

‘Er staat behoorlijk wat wind,’ zegt Daan. ‘Dus je geeft maar beter niet te veel touw in het begin. Zullen we het eerst samen doen?’

Ik knik.

Daan gaat achter me staan en we houden de vlieger samen vast. Het voelt goed om Daan zo dicht bij me te hebben.

‘Zo kunnen we de vogel een beetje laten dansen,’ zegt hij. Hij beweegt het touw naar links en naar rechts.

‘Tof!’ lach ik.

Daans krullen kriebelen mijn wang als hij over mijn schouder kijkt. Stiekem wil ik urenlang zo blijven staan met hem.

Maar hij zegt: ‘Doe maar alleen nu. Ik laat los, goed?’

Ik voel hoe de wind trekt, maar ik ben sterk genoeg om de vlieger vast te houden. Beetje bij beetje maak ik het touw langer en ik laat de vogel door de lucht cirkelen.

‘Je doet het megagood!’ roept Daan.

Ik gloei van trots en ook al sta ik stevig op de grond, een poos lang voel ik me zelf als een vlieger in de lucht.